

Un vânt-vijelie

Sorina

Un vânt-vijelie

Spuneam într-o noapte de vară târzie,
ce-aş face cu pomii de frunze goliți,
dacă-ntr-o doară, un vânt-vijelie,
va rupe din ramuri de pomi obosiți
și frunze cu jale vor plânge?

Pe galbenul lor voi scrie cuvinte
și-atunci când se poate, rosti-voi încet,
descântecul magic, un gând-rugămintă
al frunzei din ram, un cânt de ascet
și frunze cu jale vor plânge.

Atunci am să las doar inimi prin crânguri,
aprinse de soare cu foc arămiu,
când oamenii-frunze, rămâne-vor singuri,
în toamna târzie, pe ramul mlădiu
și-un vânt-vijelie i-ar frânge!